Revista apare o dată la două luni. Următorul număr va apărea în ianuarie.
Fotografie: Birmingham Museu
Anul VI, Nr. 5, 2021

topLitera

REVISTĂ LITERARĂ

ÎN ACEST NUMĂR

Andrei Gogu
Gara Ciulnița ●
Înv. Colceriu Gheorghiță
Drumul Nostru ●
Darul ●
Mihaela Pop
Eveniment ! ●
Uitare ! ●
Zi onomastică ! ●
Petru Bordianu
*** ●
Ștefan Ianoși
Făcături de toamnă ●
Catrene de toamnă ●
Lacrimioara Iva
Măiestria de a stârni emoții ●
Caia Larisa Andreea
Nostalgie ●
Geta Lupoiu
Cugetare pentru azi și pentru ieri ●
Gabriel Moldovan
Miroase a început de lume ●

Fotografie: Amariei Mihai

Poezie

GARA CIULNIȚA

Ministerul trenurilor de la slobozia la bucurești
e corupt –
camino real hazardat temporal
și inversat structural.
Orele trenurilor te lovesc ca doamna educatoare
când spui ca o vrei pe mami
lângă mine se așază un băiețel cu mami lui
în mână o apă plată de la robinet
un pateu cu șerbet,
înfofolit,
cei doi nu spun nimic
mirosul urcă
și vanilia îmi amintește de mami mea:
Grădinița de la țară
a ouălor fierte de la care pârțâiam
după ce vedeam
găina dansând fără cap –
Grădinița de la oraș
a pateurilor cu brânză
Garsoniera pateurilor porcului albastru
Taraba jucăriilor zilei de salariu.
ești acolo
mergi prin vânt și frunze cu mami grăbită
taci așteptând ca mami să se răzgândească
și să te întoarcă la laboratorul lui dexter
mami nu dă niciodată înapoi.
Taci acum așteptând ca băiețelul să nu aibă telefon
Te rog, Hazard Al Universului Și Organizator de Găuri
Negre, quarkuri denumite după arome de înghețată și
neutroni de toate energiile savanților care presupun
existențe, particule ale lui dumnezeu care există și care
totuși nu există
faceți să nu aibă telefon
nu pentru ca nu ar fi ok să aibă
prelungirea abiotica a opozabilului,
ci pentru că vreau ca mami lui să nu-și fi permis să-i
cumpere unul
pentru că, așa, acest copil ar putea fi un pic ca mine –
Până în 50 de mii de lei, da mami?
și alegeai mereu o jucărie pe care o dădeai înapoi și o
zbughea înainte –
Îi dădu lu mami apa
Te rog nu
Apoi pateul
Te rog nu
Apoi mâna o zbughi spre buzunar și nu mai dădu
niciodată înapoi.

Andrei Gogu

DRUMUL NOSTRU

Duminica ...în sărbătoare,
Timp de răgaz şi rugăciune,
Să consemnăm...măcar c-o floare,
Dar din iubire...pace-n lume...

Toţi, mai curaţi la trup şi suflet
Şi-mpodobiţi cu straie noi,
Noi ne rugăm, smeriţi în cuget,
Să ispăşim...grele nevoi...

Cu inimi şi cu minţi curate,
Toţi, ne rugăm, la Dumnezeu,
Pe mese, toţi s-avem bucate,
Iar voie bună...tot mereu !

Căci, doar cu Tine, Doamne Sfinte,
Noi mergem pururi mai departe...
Al nostru-n veci, Iubit Părinte,
Eşti drumul nostru, scris în carte!

P.S."Perfecţiunea este un dar şi ideal...un vis al omenirii "!

DARUL

E viaţa noastră, zi de zi,
O mare împlinire,
Pornind de când eram copii,
Din frageda pruncie...

Cu tinereţea tumultuoasă,
Cu pasiuni şi cu iubiri,
Cu dragostea cea nemiloasă,
Ce lasă triste amintiri...

Iar fructul dragostei fierbinţi,
Îl vezi în ochii de copii,
Ce trebuie să ţinem minte,
Oriunde şi oricând am fi...

E viaţa noastră trecătoare,
Precum visîm un vis frumos,
Ca şi o viaţă...următoare,
Un dar de la Iisus Cristos!

P.S. "Multe dintre visurile tinereţii, rămân pentru o altă viaţă".

Colceriu Gheorghiță

Fotografie: Terricks Noah

EVENIMENT !

Oare mai pot eu, scrie ?
În a momentului, mocirlă,
Fiica mea, sufletul meu,
Rupt în două, zdrenţuit.
Indiferenţă, peste tot, în jur
Au învins, construcţia-n negativ,
Peste-un suflet dărâmat şi solitar.

Ironia sorţii loveşte-n afront
Vesele surate, copii find,
Se jucau cu „RĂTĂCEL”!
Abecedarul, celei mici,
Citind o temă, tot plângea,
S-a adeverit , a fi inevitabilul
„LECŢIA VIEŢII”, mezină rătăcind în lume

Zile triste, triste postări pe FB
Poze, ceremonii de nuntă,
Doi ochi trişti, tot căutau,
Un chip de mamă-ndepărtat,
Nu se ivea, marea absenţă
În unica, clipă a fericirii ei,
Iertare fiică-ndepărtată,
Gândeşte-te la lecţia ta „RĂTĂCEL”

UITARE !

Ai uitat, copilăria noastră?
Când, ne jucam, cu inocenţă,
Păpuşi, miei, bucătărie...
Praful strazii, pietruite.
Ce fericire, nevinovaţi copii !
S-a ales praful aminitiri,
Karma, ne-a-ndepărtat...
Destinul meu, şansa ta
Cu viaţa sa, e fiecare ...

Bine e, să nu uităm,
A fi oameni, semeni, doar,
Inocenţă, compasiune,
Etichetă, titlu, ne-a orbit ?
Ce trist, ce vremelnic, e...
Să-ţi etalezi poziţia socială,
Familie, înstărită, bani...
Oare ce înseamnă azi?
Acolo unde Dumnezeu, e banul?

ZI ONOMASTICĂ !

Octombrie blajin...
Patru petale-n zbor,
De vară, flori târzii
S-au menţinut frumos,
Seninul verii, retro...
Măcar atât, peste toate
Încă o zi, un an trecut,
Umbrit, de amintiri în fugă.

Copii plecaţi şi rătăciţi,
Doi şi unu, câte unu...
Despărţiţi de viaţă-n zări
Încearcă să uite totul în urmă,
Unde, au crescut cândva
Unde, au plecat, în viaţă
Din alt timp, lăsat în urmp
E mai bine aşa, uitare
Dezrădăcinare, resetare...
Start, noi vieţi, mai bune

Mihaela Pop

***

Desculț prin ploaie
să treci cu nepăsarea
picăturilor ce cad,
într-un joc de lumini
și de gânduri.

Desculț prin ploaie
să calci ca un fur
fără nume, fără identitate,
într-un joc ciudat
de noroc.

Desculț prin ploaie
să culegi picăturile prea mari în palmă
și să le-arunci, zâmbind, înapoi,
într-un joc de cercuri concentrice
și stelare.

Petru Bordianu

Fotografie: Wolfgang Hasselmann

Calibri / Regular

Font Size: 12px
Line Height: 10px
Letter Spaceing: 0px

FĂCĂTURI DE TOAMNĂ

MOTTO:

E toamnă, ploaia mă-nconjoară,
În casă stau, sunt trist și-nfrigurat,
Mă uit la florile ce stau să moară,
Visând în taină vara ce a fost odat'.

Din zarea încă argintie,
Un nor stingher lacrima-și pică,
Și toată oastea cea pitică,
Este–n a școlilor robie.

Un nor de praf vântul ridică,
Din a țărânei pușcărie,
Crezând că-i doar o jucărie
Sau doar un fir de floricică.

La porți stau cete de bunici
Ce îi așteaptă pe cei mici
Întorși din a școlilor robie.

De am uitat a trupului grosime,
De pântece ș-a vieții gri asprime,
Voios mă fac din nou de comedie.

*

Din zarea încă argintie,
Un nor stingher lacrima-și pică,
Și toată oastea cea pitică,
Este–n a școlilor robie.

Un nor de praf vântul ridică,
Din a țărânei pușcărie,
Crezând că-i doar o jucărie
Sau doar un fir de floricică.

La porți stau cete de bunici
Ce îi așteaptă pe cei mici
Întorși din a școlilor robie.

De am uitat a trupului grosime,
De pântece ș-a vieții gri asprime,
Voios mă fac din nou de comedie.

*

În cuib aruncă ultima alună
La adăpost de vânt și ploi,
O veveriță-n pas vioi
Provizii pentru iarnă adună.

La cramă curge must, puhoi,
În valuri de recoltă bună
De struguri, poama e română
Stârcită-n pas de tontoroi.

În burta unui poloboc,
Borborosește, n-are loc,
Licoarea cu aromă fină.

Un cetățean cu nasul borcănos,
Privind spre raiul lui zemos
Blesteam toată apa din fântână.

*

Îmi amintesc c-a fost căldură
În vara ce de mult s-a dus,
La naftalină iar am pus
Cămașa de mătase pură.

De vânt și ploi mă simt răpus,
Suport smerit astă tortură,
Doar sunt o ființă prea matură
Să fiu de vreme indispus.

Cu vise gata să apună,
Jigodie urlând la lună
Ce poate omul să vă spună?

Un singur lucru pot să spun:
Nu sunt nici prost și nici nebun,
Încă visez un trai mai bun.

Fotografie: Birmingham Museums

CATRENE DE TOAMNĂ

Toamna și cu Brumărel
Au sosit la noi pe plai,
Are ascunse-n băgăjel
Ger și ploaie, guturai.

Toamna vine ca-n alți ani,
Bruma stăpânește plaiul,
Oamenii nu prea au bani
Să-și trateze... guturaiul.

Toamna-i tristă, în pădure
Frunza moartă a picat,
Frig și ger o să îndure
Omul, din oraș sau sat.

În catrene fără noimă,
Fără temă, făr-de țel,
Am cântat numai de formă
Toamna și pe Brumărel..

Ștefan Ianoși

Fotografie: Aaron Burden

MĂIESTRIA DE A STÂRNI EMOȚII

LACRIMIOARA IVA

”Nora” m-a captivat datorită măiestriei autoarei de a stârni emoții. Uneori cuvintele nu sunt suficiente pentru a le stârni. Și atunci avem nevoie de sunete, culori, forme, miros: stropi de ploaie, un tango, o vioară, o tartă cu pere și șerbet de vin fiert, clinchet de pahare, fermoarul unei rochii tras încet, excitant de încet, foșnet de lenjerie de mătase... Maria Popescu-Vasilca analizează cu măiestrie sentimente, emoții și surprize într-o succesiune de transformări și prezintă caracterul Norei printr-un limbaj fluent și clar. Valorile care aparțin sufletului uman sunt descrise și dezvoltate cu mare sensibilitate până la punctul în care de la paginile scrise trec încet-încet la inima cititorului.
Toți suntem unici, avem acel ceva aparte în modul în care gândim, ne mișcăm, suferim, iubim, spunem, muncim, ascultăm, zâmbim, comunicăm, visăm...Suntem unici și imperfecți. ”Nora” Mariei Popescu-Vasilca este atât de imperfect de umană încât devine reală. Iubirea acesteia are mai multe forme! Toate formele sale sunt rezultatul a ceea ce aceasta are în interior, fiecare dorință și fiecare lipsă îi modelează modul de a iubi. Autoarea evidențiază comportamentul Norei și ne impulsionează să facem o călătorie în interiorul nostru, să ne ascultăm, să ne înțelegem și să ne facem timp pentru a ne lăsa gândurile să curgă.. Abia după o călătorie interioară vom reuși să înțelegem comportamentul acesteia.
Nora este o femeie fermecătoare, al cărei comportament nu este ușor de clasificat, ceea ce ridică spontan mai multe întrebări. Cine este Nora? Ce o bântuie? Este o victimă, o femeie tulburată, cu o minte fragilă și rănită? Nora este afectată de sindromul Burnout? Va putea protagonista noastră să înțeleagă ceva mai mult despre viață, despre dragoste și despre ea însăși?
În viața unui cuplu, uneori, se întâmplă ca pasiunea și emoția de la început să dispară, lăsând loc rutinei, chiar și în dormitor.
Nora și Valentin vor reuși să iasă din rutină? Vor găsi vreo modalitate de a-și salva căsnicia? Vor reuși să reaprindă flacăra pasiunii?
Cu siguranță Maria Popescu-Vasilca oferă cititorului o experiență plină de surprize și emoții. ”Nora” este o carte despre trăiri, despre puterea de a-ți schimba interiorul pentru a deveni și a te simți împlinit!
Autoarea reușește cu un stil fluid să ne facă să ne identificăm cu traseele parcurse de inima Norei, lăsându-ne să păstrăm vie speranța că, în final, fiecare tip de dragoste poate fi trăit în mod liber.
Lumea Norei este lume de afecțiune și suferință alternativă, decizii de luat și un concept de clarificat. Oare este întotdeauna corect să urmezi ceea ce poruncește inima sau este mai bine să lași rațiunea să prevaleze?
Un roman delicat, însă în același timp capabil să transmită un puternic un mesaj de schimbare, de maturizare și speranță.

Fotografie: Everton Vila

Pentru relația fierbine cu Liviu, Nora dă vina pe vioara acestuia.
”Vioara e vinovată. A stârnit în mine vibrație, ea mă face să sufăr, să cad în visare, să fiu în brațele lui, acum. Dar ce mai contează, lumea mea e plină de păcate. Nu am vrut să pornesc pe drumul ăsta, dar l-am simțit. Am reușit să mă hotărăsc să fac ce simt.” Nora reușește Să „investigheze” toate fațetele - dragostea, pasiunea, dorința, sexualitatea, durerea, gândul, obsesia - și să exploreze formele erotismului, de la cele mai simbolice și aluzive reprezentări la cele mai provocatoare.
Întâlnirea cu cu Paul, un gigolo fascinant, va fi benefică pentru Nora? O va ajuta acesta să se maturizeze, să își găsească identitatea?
”-Ascultă, eu sunt măritată. Soțul meu e medic. Eu sunt farmacistă. Nu ne lipsește nimic. Avem o relație decentă și mulțumitoare din punct de vedere social. Dar, vezi tu, nu prea știu cum să-ți explic. Tu, care ești expert, poate că poți să mă ajuți să mă identific. Nu prea știu de ce vreau mereu să fiu curtată de bărbați. Adică știu, așa sunt eu…!
Ce l-a împins pe Emil să se apropie de Nora? A simțit că aceasta are nevoie de ajutor. O să -i ofere ajutorul? Vor fi fericiți împreună? Va fi doar o relație pasageră?
”Simt cum mă dorește, așa obraznică și imprevizibilă, îndrăzneață, cu simțul umorului, perfectă pentru un bărbat care aștepta să cunoască o femeie care să-l ajute să se deconecteze, să revină la normal, să iasă din hainele consulului, să fie iar bărbat, curtezan, iubit și tot ce mai vrea năzbâtia din brațele lui. Am râs cu lacrimi. Suntem fericiți, liberi, ne sărutăm.”
Un secret divulgat după ani și ani de către Gabriela, mama Norei, va schimba destine? Gabriela va avea puterea să ierte sau îi va da vieții un nou curs alături de Zoli, prima ei iubire?
”Nora” este un roman de o profunzime aparte, bine scris și bine conceput, care, deși pare o carte exclusiv feminină, este de fapt o carte adresată tuturor.
Sentimentele, vicisitudinile legate de existență, fac din această carte o lectură plăcută, relaxantă și în același timp instructivă, care ne determină să ne punem întrebări despre noi înșine și comportamentele noastre.
Maria Popescu-Vasilca a dat viață unui roman care implică și stimulează curiozitatea de a afla mai multe despre iubire și forța acesteia de-a schimba caractere, despre erotismul femeii și ridicarea acestuia nivel de artă.
Maria Popescu-Vasilca transmite emoții, uneori emoții care fac ochii să strălucească, alteori emoții care ating inima.
La sfârșitul lecturii acestui roman de dragoste, am impresia că Nora este o prietenă și împreună cu ea am împărtășit o bucată de viață, multe lacrimi, însă și multe zâmbete. Nu este de mirare de ce inimile noastre s-au contopit și au format o singură inimă. Nu este de mirare!

Lăcrimioara Iva

scriitoare, poetă, membru al Uniunii Scriitorilor din România,

redactor șef la Magazin critic și Cutezător, președine Euro Education Sardinia.

NOSTALGIE

Eseu

Nostalgie... Ce este acest sentiment puternic ce brăzdează de-a lungul anilor timpul, lăsând atâtea și atâtea amintiri?

Avem de-a face cu un sentiment mai presus de toate explicațiile ce sunt ascunse tainic în psihologia umană, atât de bine cunoscut și la-ndemâna tuturor, încât odată ce te-a prins în mrejele sale, nu-ți mai dă drumul. Și totuși ce se ascunde în spatele acestui cuvânt, acestui sentiment, e la latitudinea fiecăruia dintre noi să perceapă.

„Nostalgia", binecunoscuta carte a lui M. Cărtărescu, încearcă să capteze o fărâmă din aceast sentiment dar și din tenebrele minții umane, transpunându-le într-o lume anostă-reală. În acestă carte ni se sugerează că până și un simplu zâmbet ascunde multe taine, multă suferință, multe regrete...

Scriitorul pune deseori în cartea sa accentul asupra celor mai mici detalii (care fac diferența), evidențiind faptul că acest sentiment îl trăim toți într-un mod diferit, însă atât de comun. Fiecare om fiind protagonistul propriei lumi, lume creată din alegeri, alegeri pe care le luăm în funcție de sentimente.

De fapt, cred că însăși lumea e făcută din emoție iar noi suntem păpușarii vieții noastre, noi facem alegerile, dar până să le punem în practică, ele sunt mânuite și lăsate și pe baza conștientului, subconștientului și sentimentelor. Tot acest proces demonstrează faptul că omul e creat pentru a simți și a transmite mai departe emoție: „Dar în păpușarul meu există alt păpușar, care stă în țeasta lui și seamănă perfect cu mine, iar în el altul și mai mic și tot așa, la nesfârșit. Iar păpușa mea mânuiește o altă păpușă, mult mai mare, în a cărei țeastă trăiește, și care mânuiește și ea altă păpușă și tot așa, la nesfârșit. Lumea lor e la fel ca lumea noastră."

Găsesc cartea destul de interesantă, personajul fiind pierdut în propriile sale gânduri macabre și anoste, trăirile acestuia cuprinzând un repertoriu vast de sentimente nostalgice, care îl fac să se desprindă de lumea reală, simțindu-se mult prea singur ca un înger căzut sau ca într-o mare primejdie de a cădea dintre milioanele de stele, devenind întreg cosmosul un infinit al sentimentelor.

De asemenea apar în pagini câteva teorii cu tâlc care ne ajută să înțelegem mai bine viața făcându-ne să realizăm că aceasta înseamnă mult mai mult decât putem vedea, mai mult decât putem simți uneori, făcând referire la astrele nopții ca la niște suflete. Căci la fel ca oamenii și stelele mor încet în fiecare zi lăsând în urmă praf galactic. Când o stea se naște se naște un suflet. Însă când o stea moare rămân doar sentimentele ce sunt purtate prin toată galaxia, rămânând doar amintiri. Amintirea unei infinități de sentimente, amintirea unei vieți: „Oamenii nu sunt toți de un fel. Ei sunt de patru feluri: cei care nu s-au născut, cei care trăiesc, cei care au murit și cei care nici nu s-au născut, nici nu trăiesc, nici nu au murit. Aceștia sunt stelele."

Prin urmare,suntem ființe create să exprime și să transmită stări, emoții, fiecare într-un mod unic. Cărtărescu ne spune că aceste sentimente prind contur oarecum în vise. Lumea somnului și a tuturor posibilităților care face posibile cele mai mari orori, dar oglindește aievea și cele mai frumoase emoții, trăiri. Acestea prind culoare în subconștientul nostru.

Adevărata realitate în care apari exact așa cum ești, ea reflectă materia din care suntem făcuți și tot ceea ce atragem asupra noastră, pentru că suntem ceea ce atragem în viața noastră: „ Visul ar fi, după ei, adevărata realitate, în care se revelează voința Divinității ascunse în REM."

KODAK PORTRA 160 47 60
KODAK PORTRA 160 Fotografie: Annie Spratt 53
6
11

Fotografie: Glen Carrie

În concluzie cred că M. Cărtărescu descrie într-un mod deplin sentimentul nostalgiei, reprezentând toate etapele vieții și viața omului, așa cum este ea. Transpunându-și propriile sentimente în operă, descriind oarecum viața lui și evoluția sa din punct de vedere spiritual, într-un spațiu melancolic pictat în culori șterse, nostalgice, din cele mai întunecate colțuri ale minții umane, în care grijile, frica, anxietatea, dorințele și regretele își fac veacul nestingherite. Încât găsirea eului, este o luptă a psihicului și a forței interioare". Viața orientată spre exterior. Nu mai regăsesc decât cu greu drumul care duce spre centru, spre mine. O proză volatilă, dublată de senzația de incapacitate, de indolență, crize emotive declanșate pe un fond indiferent, atenție difuză."

Pe scurt, nostalgie.... Un sentiment ce declanșează o luptă interioară mocnind de veacuri cu subconștientul nostru...

Caia Larisa Andreea

MEMORII
CUGETARE PENTRU AZI ȘI PENTRU IERI

Locurile natale le-am purtat în inima pretutindeni pe unde am cutreierat, aidoma. Acum, m-am întors acasă. Am stat departe de cei dragi multă vreme. Nopți de-a rândul suspinam cu gândul la cei dragi. Dar așa au fost vremurile. Nevoile ne-au dus departe de țară, de familie. Speranța moare ultima. Sperăm că cei dragi nouă vor avea parte de vremuri bune. Am sărutat, pământul glia, cu sufletul tremurând de bucuria reîntoarcerii. Orășelul minunat de la poale de Călimani l-am purtat în suflet peste mări și țări. Pe oamenii simpli, și de omenie (cu mici excepții), nu i-am uitat și mă bucur când îi reîntâlnesc. A nins pe sub năframă. Fulgi mari argintii, dar inima e aceeași, plină de dragoste pentru aproape și semeni. Credința cu care m-a legănat măicuța, m-a ajutat să fiu și acolo departe, un om capabil să las loc de bună ziua, ca neamul românesc să nu fie hulit din pricina faptelor mele. Acum că m-am reîntors nu vreau altceva, decât să retrăiesc pt câteva momente copilaria mea și să merg în urmă pe cărarea vieții, să văd ce pași am lăsat în urma pe potecă. Frumoase locuri pe unde am copilărit care mi-au lipsit enorm. La căsuța părintească, pridvorul este gol. Parcă aievea aud șoapta măicuței ce mă dojenea cu atâta drag. În fundul grădinii, parcă aud pașii lui taica cel harnic și neobosit. Doar o salcie pletoasă își varsă lacrimile în micul părăuț. Am să merg să stau de vorbă cu apa cascadei, care sigur își amintește anii când cu sfială prin întuneric treceam spre casă. Peste ani, cu săniuța mergeam de două ori pe săptămână să clătesc rufele spălate cu mașina de spălat tip vechi. Și nu erau puțini eram (9 persoane). Dar nimic nu a fost prea greu în acele timpuri. Mă răsplătea liniștea serii când ascultând cum lipcăia apa în revărsarea ei. Ascultam șipotul cu alfabetul numai de mine înțeles când apa călduță se contopea cu Muresul. Știam doar atât: să contemplu tot ce mă -nconjoara, pentru că era opera măreață a stăpânului. Mulțumitoare, mă întoarceam acasă frântă, dar nu de grija zilei de mâine, așa cum e azi pentru unii, ci frântă de atâta muncă. Priveam în mersul meu agale, cum apa Mureșului curgea lin purtând dorurile multora în jos. Undeva să le ascundă de lumea rea. Era frumos o zi de muncă la fân să stau să privesc și să -mi adun gândurile. Savuram miros de fân. Parcă și acum îl mai simt, cel mai valoros parfum natural din toate posibile create de stăpânul universului.

Acum fulgii de sub năframă se întețesc. Iar inima mi-a rămas tot tânără. Și privesc cum cresc sub ochii mei nepoțeii de care ma bucur. Am lăsat un pic să alunece condeiul amintirilor frumoase, a unei copilării fără calculator și telefoane nebune ce fură timpul copiilor, părinților și tuturor din jur. Acum culeg roadele ostenelii mele. Comorile mele, sunt oameni de nădejde în societate. 7 comori minunate, de care mă bucur și uneori privesc la ei. Mă văd așa de mică, dar am un Dumnezeu mare care a fost cu mine mereu. M-a învățat cum să trec peste talazuri și am rămas o familie unită. În aceste vremuri să ne unim în rugăciune, ca Dumnezeu să ocrotească România, familiile noastre și să avem parte de zile binecuvantate. Dumnezeu să lumineze fiecare suflet și să șteargă orice urmă de întristare. Dragilor, nu vă temeți! Dumnezeu va aduce bucurie deplină în fiecare casă. Să lăsăm ca Iisu să pătrundă în inimile noastre și să ne aducă lumină în viață ca să trăim frumos în timpul zilei. Fie ca binecuvântarea Domnului să între în fiecare casă. NU VĂ TEMEȚI!!! DUMNEZEU vă va purta de grijă.

Geta Lupoiu

Fotografie: Marius Teodorescu

Fotografie: D-ng-h-u

MIROASE A ÎNCEPUT DE LUME...

București. Stația de metrou Eroilor 2. El și Ea. Unul vine, altul pleacă. Nu se cunosc. Încă...

cuvinte: Gabriel Moldovan

Joi / Ziua unu

Garnitura de metrou își cască ușile larg, vărsându-și conținutul pe peron. Miroase a ulei industrial, praf de frâne, umezeală și transpirație umană.

Adam pășește agale către scările rulante, zâmbind mulțumit. Identificase un miros nou - urme de fum de la circuitele electrice. E un joc nou, în care își găsește liniștea la întoarcerea de la muncă. Ca un contabil olfactiv ce separă în elemente de bază cocteilul de mirosuri de metrou.

În fiecare stație există o barieră invizibilă. Chiar înainte de scările rulante ce duc la suprafață. Aerul proaspăt pătrunde, fără a se amesteca însă cu respirația din adâncuri.

Trece prin acel zid, și Adam ridică ochii curios. E un miros nou, proaspăt, de femeie. Pășește pe prima scară și are certitudinea că știe și al cui este acel parfum.

Pe partea celaltă, încolonați, oameni ce coboară. În masa de speranțe și vise anonime, o Ea care îi susține privirea. Cu candoare. Cu curiozitate. Cu zâmbet. Zâmbetul cuiva care te cunoaște. Poate cu care ai fost vecin în copilărie.

Îi susține privirea și El, căutând să își amintească de unde o cunoaște pe fata asta. Trece de Ea și nu privește înapoi. E paralizat și nu știe de ce.

Își amintește însă în detaliu parfumul unic, cu un buchet care se cere citit cu migală.

Autobuzul 122 își deschide ușile, vărsându-și pasagerii în stație. Soarele începe să prindă putere, iar pietonii să se îndrepte de spate.

Eva pășește cu încredere către gura de metrou Eroilor 2. Caută la chipurilor celor cu care se intersectează, urmărind să le înțeleagă poveștile. E un joc pe care îl joacă îndeosebi când merge la muncă. Asemeni cititului în suflete.

Azi se simte de zece, încrezătoare în feminitatea ei. Poartă parfumul preferat.

Înainte să pășească pe prima treaptă a benzii rulante, Eva trage adânc aer în piept. Chicotește la gândul că ar putea fi un pitic ce coboară în adâncuri, de unde să smulgă nestemate. “Hai ho, hai ho, suntem pitici mișto...” începe să fredoneze în minte.

La baza scării, pe partea de urcat, vede un El privind-o cu curiozitate. Cu candoare. Cu zâmbet. Un zâmbet dezarmant. Zâmbetul cuiva care te cunoaște. Poate fratele prietenei tale cele mai bune din copilărie.

Îi susține privirea, căutând să își amintească de unde îl cunoaște pe băiatul ăsta. Trece de El și nu privește înapoi. E paralizată și nu știe de ce.

Își amintește însă în detaliu mâinile lui puternice, fața masculină și plină de viață.

Vineri / Ziua doi

O zi ca ieri și ca mâine. Garnitura de metrou își deschide ușile. Conținutul se varsă pe peron. Adam pornește alert către scările rulante. Azi e ușor neliniștit. Posibil după cele 2 cafele tari pe care le băuse. Nu îi place deloc schimbul trei. Chiar înainte de scările rulante, acolo unde aerul proaspăt de sus pătrunde fară a se amesteca cu respirația din adâncuri, mirosul cunoscut îi aduce lui Adam certitudinea că azi nu de la cafea e neliniștit. Pe partea cealaltă, aparte de oamenii încolonați, o Ea. Aceeași Ea, care îi susține privirea. Cumva complice. Cumva liniștitor. Cumva cu bucurie. “Bună!” rostește Adam când ajunge în dreptul Ei. “Bună!” i se răspunde aproape în același timp.	O zi ca ieri și ca mâine. Autobuzul 122 își deschide ușile. Pasagerii se revarsă în stație. Eva pășește alert către gura de metrou Eroilor 2. Caută la chipurilor celor cu care se intersectează, însă nu are răbdare să le termine poveștile. “Ce-i fată cu agitația asta? Înțeleg că e Vineri, da’ parcă totuși...” își spune Eva. Realizează destul de repede că altul e motivul neliniștii ei. Pe partea cealaltă, cea de urcat, îl vede pe El și zâmbește larg. El îl zâmbește înapoi. Cumva complice. Cumva liniștitor. Cumva strengăresc. “Bună!” rostește Eva când ajunge în dreptul Lui. “Bună!” rostește Adam în același timp.

Mâna lui Adam și cea a Evei, așezate pe balustradă, trec la câțiva centimetri una de alta. Preț de câteva secunde se simte un câmp de energie, ușor mentolat.

Adam trece de Ea și nu privește înapoi. Se simte încurcat. Ca un școlar. - Ne cunoaștem deci… își spune cu voce tare Adam. Oare de unde?	Eva trece de El și nu privește înapoi. Se simte încurcată. Ca o școlăriță. - Ne cunoaștem deci… își spune cu voce tare Eva. Oare de unde?

Luni / Ziua cinci

Dimineață de București, cu soare cu dinți, gaze de eșapament și trafic gălăgios.

Autobuzul 226 își deschide ușile și revarsă pasagerii în stație. Adam pornește abătut către gura de metrou Eroilor 2. Săptămâna asta e schimbul unu. Schimbul lui preferat. Cel puțin de dinainte să îi placă cum se încheie schimbul trei. Așteptând să intre în adâncuri pe scările rulante, simte mirosul familiar deja. Adam se întoarce și devine tot un zâmbet.	Autobuzul 122 își deschide ușile și revarsă pasagerii în stație. Eva pornește bucuroasă către gura de metrou Eroilor 2. Caută o poveste anume în chipurile celor cu care se intersectează. O poveste neterminată. Așteptând să intre în adâncuri pe scările rulante, la distanță de câteva chipuri, Eva găsește povestea dorită. Povestea o găsește și ea. Iar Eva devine zâmbet cu totul.

La baza scărilor rulante, Adam și Eva, stau față în față, ca la un început de lume.

- Am senzația că ne știm de undeva, însă spre rușinea mea, nu știu de unde să te iau… zice El.
- Exact la fel simt și eu. Eva! Rostește Ea, întinzând mâna care fu îmbrăcată în căldura mâinii Lui.
- Adam!

Chicotesc amândoi, ca la o glumă bună pe care doar un Adam și o Eva o pot înțelege. Și rămân așa, cu mâinile împreunate până pe peron.

- Eu merg spre Piața Muncii, zice Adam ușor încurcat …
- Eu în partea cealaltă, spre Titan, zice Eva cu un ușor regret …

Garniturile opresc la peron. Mâinile se desprind ca și cum s-ar rupe carne din carne.

- Mâine la 6.30? întreabă neîncrezător Adam.
- La 6.30 fix, îi răspunde cu bucurie Eva.

Metroul își închide ușile, înghițind furnicarul uman. Miroase a ulei industrial, praf de frâne, umezeală și transpirație umană; a urme de fum de la circuite electrice; a mâini muncite; a parfum de femeie…

Miroase a început de lume….

Fotografie: Filip Mroz

Echipa

ECHIPA EDITORIALĂ
Viorica-Macrina Lazăr
Ilisan Mihaela

CONTRIBUȚIE TEHNOREDACTARE
Ujică Aurica Maria

GRAFICĂ
Pop Marius Andrei

FOTOGRAFII
Aaron Burd
Amariei Mihai
Annie Sprat
Birmingham Museu
Everton Vila
Filip Mroz
Glen Carrie
Marius Teodorescu
Pawel Czerwinski
Terricks Noah
Travis Grossen
Wolfgang Hasselman
D-ng-h-u

REALIZATOR
Biblioteca Municipală „George Sbârcea”

SPONSOR
Romaqua Group
Lăzăroiu Radu

ISSN 2537 - 1606
ISSN-L 2537 - 1606

Contact

Vă așteptăm cu drag lucrările la adresa de e-mail: vioricamail@yahoo.com

FUNDAȚIA MIRON CRISTEA
ROMAQUA GROUP
Primăria TOPLIȚA
CENTRUL CULTURAL TOPLIȚA
BIBLIOTECA MUNICIPALĂ „GEORGE SBÂRCEA”

Fotografie: Simon Lee